

Pjotr Galpert

Ez a családom. A feleségemmel, Tildával ülünk elől, és mögöttünk állnak a fiaink, Pjotr és Jurij. A kép Ungváron készült, 1967-ben. Két gyerekünk született. Pjotr 1951-ben született, a zsidó neve Pinkász lett, apai nagyapám tiszteletére. A második fiunk, Jurij, akinek édesapám tiszteletére a zsidó Jesuá nevet adtuk, 1955-ben született. A fiaink egészséges, jó gyerekek voltak. Két teljesen különböző karakter. Pjotr nyugodt, csendes, sehová sem siet, otthon ülő típus. Jurij közlékeny, vidám, rengeteg ismerőse és barátja van. Mindketten ugyanabba az óvodába, iskolába jártak, csak négy év különbséggel. Még a tanítónőjük is ugyanaz volt az alsó osztályokban. Mindketten tízosztályos orosz általános iskolába jártak, és jó tanulók voltak. Pjotr kitűnőre végezte el az iskolát. Mi nem akartuk, hogy a fiunk Ukrajnában járjon egyetemre, el akartuk kerülni, hogy antiszemitizmussal találkozzon. Leningrádba ment, sikerült a felvételi vizsgája, és fölvtették a Leningrádi Finommechanikai és Optikai Egyetemre. Öt és fél évet járt ott egyetemre. Amikor az elirányítás volt, a fiunk megírta, hogy nem tudja, hová küldik majd dolgozni. Az ungvári alkatrészgyár főmérnöke írt Leningrádba egy kérvényt, amelyben állást kínált Pjotrnak, úgyhogy a fiunkat Ungvárra irányították. A peresztrojkaig ebben a gyárban dolgozott tervezőként. A peresztrojka alatt a gyár, mint a többi gyár is, bezárt. Amikor Ungváron kezdték bevezetni az internetet, a fiam egy internetes cégnél helyezkedett el. Már harmincnyolc éves volt, amikor megházasodott. Nagyon szerény, visszahúzódó típus. Azt hiszem, én is ilyen voltam fiatalkoromban, de már nem vagyok ilyen. A barátai mind fiúk voltak, lányokkal nem találkozott. Egy kolléganőjét vette feleségül, aki elektromérnök volt, aztán könyvelővé képezte át magát, és főkönyvelőként dolgozott. Valamelyik barátjuk kiment Németországba, és rávette őket is, hogy áttelepüljenek. Nem ellenkeztünk. Persze nekünk jobb lenne, ha a gyerekeink itt lennének a közelünkben. De nem beszéltük le, hisz ha nekik ott jobb lesz, akkor csak hadd menjenek. Németországban Pjotr elvégzett egy elektronikai tanfolyamot, amelynek a költségeit a Siemens cég állta, utána pedig munkát kapott a cégnél. A felesége könyvelő. Frankfurt am Mainban laknak, gyermekük sajnos nincs. Jurij, a fiatalabbik fiunk a középiskola után Leningrádba ment, hogy

ugyanarra az egyetemre jelentkezzen, ahol Pjotr tanult. Sajnos Leningrádban megbetegedett, és nem tudta letenni a felvételi vizsgát. Behívták sorkatonának. Nagyon jó alakulatba került, ahol radarberendezésekkel foglalkoztak, a munka elektronikai jellegű volt. Jurij a mellett a tiszttal együtt volt, aki az elektronikus tervrajzokkal foglalkozott. Miután leszerelt, visszatért Ungvárra, és egy gyárban helyezkedett el műszerészként. Aztán fölvtették a Lvovi műszaki egyetem villamosmérnöki karára. Miután befejezte a tanulmányait, ugyanabba a gyárba ment vissza mérnöknek, ahol előtte dolgozott. Ott volt egészen a peresztrojkáig, amíg a gyár meg nem szűnt. Akkor a barátjával egy kávéházat nyitott. Ez a munka nem tetszett neki, de muszáj volt pénzt keresnie. Három évig csinálta, aztán amikor Ungváron megalakult a Heszed, az igazgatója odahívta Jurijt. Most ő a Heszed területi igazgatója, meg van elégedve a munkájával. Itt lakik tőlünk nem messze, gyakran vagyunk náluk, ők is nálunk. Egyik fiunknak sem zsidó a felesége. Mindketten boldogok a házasságban, és számunkra ez a fő.